

door Elsbeth Etty

‘Ik walg van dat tuig dat de hele buurt verziekt’, zegt de naamloze ikfiguur over junkies die in de jaren tachtig de Amsterdamse Nieuwmarktbuurt onveilig maakten. Ze wordt gecorrigeerd door haar alcoholische vriendin, want zo praat je niet over mensen. In ‘Het loopt het ademt het leeft’ maakt Helen Knopper invoelbaar hoe moeilijk het soms is om hooggestemde idealen over naastenliefde in praktijk te brengen. In de jaren negentig schreef ze een indrukwekkende trilogie over het leven in de Nieuwmarktbuurt. Na twintig jaar zwijgen is ze terug met een gefictionaliseerd verslag van haar zestien jaar durende vriendschap met buurtgenoot Rosa Bonheur, genoemd naar een negentiende-eeuwse feministische Franse kunstenares, die de zelfkant prefereerde boven de brave burgerij. Knoppers Roos ging ten onder aan drank en drugs. Niemand kon deze warmbloedige, erudiete vrouw die zelf zo begaan was met verschoppelingen, redden. In 1995 stierf ze, begin zestig, totaal verloederd en van God en iedereen verlaten. De vertelster in deze ‘biografie van een vriendschap’ voelt zich schuldig over haar machteloosheid: ‘Je kunt niets doen voor iemand die zijn leven willens en wetens tot de grond toe afbreekt.’ Pijnlijk herkenbaar, maar is het ook waar?

Bron: *NRC Handelsblad*, zaterdag 9 april 2016